

1. Кролики!

Стрілка — найпрудкіша собака у світі. Вона бігає швидше за кулю, яку підштовхнула інша куля. Вона бігає УВЕСЬ час, навіть уві сні. Вночі Стрілка лежить у моєму ліжку, хропе, її вуса посмикуюються, вуха тріпотять, і вона весь час перебирає лапами, немов біжить, біжить, біжить... Іноді ця собацюра так завзято рухає лапами, що починає соватися ліжком і зрештою опиняється в мене на голові, немов гігантський капелюх у формі пса.

У мене вдома всі схиблені на спорті. Стрілька постійно гарцює. Мама весь час або їздить на велосипеді, або бігає, або плаває, або тренується. А тато грає в гольф, але чи можна назвати це спортом? Серйозно? Усе, що там потрібно робити, це тинятися полем і час від часу лупити по м'ячиках, а потім їх шукати. Більшу частину гри тато вистежує свої м'ячки. Це тому, що він закидає їх то на дерева, то в ставки, то в піщані бункери, що трапляються на полі.

Можливо, саме тому, коли ті м'ячі знаходить Стрілька, вона намагається їх проковтнути, а потім її нудить. Урррр. А в КОГО тоді неприємності? У мене. У МЕНЕ! Хіба це я ковтав татові м'ячі для гольфа? Ні. Хіба мене знудило на килим? Ні. Але щойно зі Стрількою виникають проблеми, звинувачують мене. Тому що Стрілька — МОЯ собака. Тато каже так:

— Вона *твоя* собака, Треворе. Ти прибираєш за нею безлад.

— Але, тату, це ти вирішив завести собаку. Ти купив її і сказав нам, що це родинний пес.

— Так, Треворе. Маєш рацію. Стрілька — наш родинний пес, а твоя робота в нашій родині — доглядати за нею. Тож іди й прибери собаче блювотиння.

Ох. Сперечатися марно, так? До того ж я маю вигулювати Стрільку. Так каже тато. Ну, зі Стрількою просто ГУЛЯТИ неможливо. Стрілька не вмє ГУЛЯТИ. Вона бігає. Вона мчить. Вона летить. На повній швидкості. *Шуууух!* Це найшвидша собака на планеті. Насправді вона, напевно, найшвидша собака у всесвіті.

Тож на Великодніх канікулах я маю вигулювати Стрільку, бо всі інші зайняті. Коли я кажу «всі інші», то маю на увазі маму й тата, а коли я кажу «зайняті», маю на увазі, що тато грає у гольф, а мама щось мудрує зі своїм новим велосипедом. Ех. Моя мама та її велосипеди. Дозвольте пояснити.

Мама щойно купила собі перегоновий велосипед. Можливо, вам стане зрозуміліше, якщо я скажу, що в неї вже є два гірські велосипеди.

— Слід тримати себе у формі, Треве, — хекає мама посеред тридцятого віджимання.

— Та я тримаю себе у формі, мамо. Мені доведеться гуляти зі Стрількою. Пам'ятаєш?

Це означає постійно бігати. І все ж таки, навіщо тобі новий велосипед?

Мама широко усміхнулася:

— Тріатлон. Я беру участь у змаганнях.

Мені довелося спитати:

— Що таке тріатлон?

— Це такі перегони. У тріатлоні спортсмен має і плавати, і їздити на велосипеді, й бігти. Одягаєш спеціальний костюм, який не потрібно змінювати. Спершу пливеш, потім застрибуєш на велосипед, крутиш педалі, як навіжений, зістрибуєш із нього і біжиш до фінішу.

— Звучить, немов якийсь безглуздзя, — зазначив я. — Навіщо комусь це робити?

Мама усміхнулася ще ширше.

— Спорт, Треве, тренування. Ти ж не хочеш мати зморшкувату маму з обвислою шкірою, правда?

Я похитав головою, хоча насправді мені однаково, який вигляд у мами. Вона моя мама, і цього досить. Як то кажуть, батьків не обирають. Доводиться жити з тими, які є, до кінця життя, але також не варто забувати, що і їм доводиться жити з тобою!

Хай там як, мені потрібно вигуляти собаку, тож я вирішив повести Стрілку на поле для гольфа. Вона любить поле для гольфа, бо там повно кроликів, за якими їй подобається ганятися. На щастя, там також багато нір, де кролики ховаються. Майже чути, як вони регочуть: *«Ха-ха! Ми обдурили цю дурну стару собацюру. Вона оце гадала, що зможе нас схопити. Хі-хі-хі»*. А потім вони влаштовують вечірку, щоб відзначити свою втечу, п'ють морквяний сік, їдять морквяний торт і запускають повітряні кульки у вигляді моркви.

Я почепив Стрілці повідець і попрямував стежиною до поля для гольфа. Коли я сказав «попрямував», то насправді це означало, що мене **НА ШАЛЕНІЙ ШВИДКОСТІ ПОТЯГЛА ЗА СОБОЮ ВІДЧАЙДУШНА СОБАЦЮРА**. (Відчайдушна собацюра — це, звісно, Стрілка.) Чесно, відчуття, немов теліпаєшся ззаду на буксирі у «Феррарі». І так щоразу, коли ми зі Стрілкою гуляємо. Дивовижно, але, попри це, я навіть зміг помітити невеликі оголошення на ліхтарних стовпах, які ми проминали.

ВИКРАЛИ МОГО СОБАКУ!

У вівторок біля супермаркету
викрали мого пса Какера.

Якщо маєте якусь інформацію про
нього,
зв'яжіться зі мною.

Винагорода: 50£